

Papir

Ana Vujović

Ruka nas je zahvatila i izvadila iz skućenog prostora paketa. Svetlost me je zablesnula, a onda sam video plave zidove na kojima su bili polepljeni poster i odeću raštrkanu po podu i nameštaju. Ubrzo smo strpani u štampač. Opet mrak.

Osećam miris pice sa pršutom i rukolom pomešan sa ukiseljenim čarapama koje danima nisu prane. Čujem zvuk otvaranja i zatvaranja fioke, kao i upadanje olovaka u pernicu. Grubi, brzi koraci približavali su se. Nežan dodir me je zagolicao, a zatim sam naglo izvučen iz tame i postavljen na tvrdi površinu. Prikovan šakom i zaslepljen lampom radnog stola, nisam stigao da predahnem kad je na mene prislonjen grafit. Slova, reči rečenice nizale su se po meni. Dečak koji se odvažio da me prisilno tetovira, udubio se ne primetivši pramen smeđe kose koji mu pada preko očiju. Odisao je nervozom. Zagledao sam se u to što piše. Oh, svašta! Presmešno je to što pokušava da osvoji devojk u ljubavnim pismom sa takvom gramatikom. Kad je i on došao do tog zaključka, zgrabivši gumu za brisanje počeo je da isteruje grafit i dušu iz mene.

Nasilnik je povećavao pritisak i kapljice znoja su kanule na njegovu ruku, na gumicu, sto, mimoilazeći me za dlaku. Iznervirano je ustao sa stolice i stojeći pokušao da dovrši posao. Video sam tragediju i pre nego što se desila. Ruka mu je bila na mom levom gornjem uglu i gumicom je prilazio iz suprotnog smera. Uhvatio me je grč. Sav nepovratno zgužvan osećao sam dozu beskorisnosti. Osećao je to i dečak. Ljut na sebe i gumu za brisanje iznervirano je lupio o sto. Njegove masne znojave ruke su opet doprle do mene gnječeći me u besnilu. Izbezumljen, borio sam se za uzdah. Kad je završio besomučan proces, na trenutak sam osetio slobodu letenja.

Tras! Udario sam o ivicu korpe, bacajući pogled na koru banane i slinave maramice...

savremena
GIMNAZIJA